

Sygn. akt X GC 1535/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa B. F.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 29 lipca 2016r w sprawie o sygnaturze akt X GNc 1707/16 i powództwo oddała

II. zasądza od powoda B. F. na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2 417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

III. nakazuje pobrać od Powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 225,00 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych procesu.

Sygn. akt X GC 1535/16 upr postępowanie uproszczone

UZASADNIENIE

W dniu 19 lipca 2016 roku powód B. F. wniósł pozew przeciwko pozwanej (...) spółce z o.o. z siedzibą w G. o zapłatę kwoty 9.441,43 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 1 % dziennie liczonymi od dnia 12 listopada 2015 roku oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej spełnił na rzecz pozwanej świadczenie i wystawił pozwanej fakturę VAT opiewającą na kwotę 2.145 euro. Pozwana należności nie uregulowała, pomimo wezwania jej do zapłaty. Powód wyjaśnił, iż strony ustaliły wysokość odsetek umownych za opóźnienie w transakcjach handlowych na 1 % dziennie.

Dnia 29 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt X GNc 1707/16).

Pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zarzutów zaprzeczyła istnieniu stosunku prawnego, na który powołuje się powód, i wskazała na jego niewykazanie. Podniosła, iż powód nie wykazał również podstaw żądania zapłaty, ustalenia odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Poza tym wskazała, iż powód wykonał prace wadliwie, a przez to brak jest przesłanek faktycznych do żądania przez niego zapłaty wynagrodzenia.

Powód w dalszym piśmie procesowym podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Dodał, iż przedmiotowa faktura została podpisana przez osobę upoważnioną do reprezentowania pozwanej spółki, co oznacza, że faktura VAT stanowiła potwierdzenie ustalonej ustnie treści umowy, jej zakresu, miejsca wykonania, terminu płatności wynagrodzenia oraz odebrania przez pozwaną wykonanych prac. Podniósł przy tym, iż pozwana spółka nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co od jakości wykonanych prac.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z o.o. z siedzibą w G. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej specjalizuje się w wykonywaniu prac polegających na ocieplaniu budynków. Również B. F., jako przedsiębiorca, trudnił się w wykonywaniu prac z zakresu ocieplania budynków.

B. F. przez miesiąc (na przełomie października i listopada 2015 roku) wykonywał jako podwykonawca czynności związane z ociepleniem ścian, które pozwanej, jako wykonawcy, zlecił inwestor z Niemiec. Powód wykonywał obróbkę okien, drzwi i przygotowywał siatkowanie na jednym z budynków. (...) spółki z o.o. z siedzibą w G. dostrzegli błędy w pracy powoda, polegające na zastosowaniu pianki, która nie powinna być stosowana do tego typu prac, w miejsce krzywo wyciętej wełny i nieprawidłowym wstawianiu kątowników.

Dowód:

- zeznania świadka A. S. k. 54-55
- zeznania świadka J. R. k. 55-57
- przesłuchanie reprezentanta strony pozwanej B. R. k. 57-58

Dnia 28 października 2015 roku B. F. wystawił (...) spółce z o.o. z siedzibą w G. fakturę VAT nr (...). Faktura ta opiewała na kwotę 2.145 euro, która stanowiła wynagrodzenie za wykonane na terytorium Niemiec w H. prace: tynkowanie, malowanie i wtapienie siatki. Termin zapłaty wynosił 14 dni, a więc upłynął dnia 11 listopada 2015 roku.

Faktura została podpisana przez J. R. – syna prezesa zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w G., który nadzorował wykonywanie prac przez podwykonawców i odbierał te prace. J. R. reprezentował pozwaną na terenie budowy w Niemiec.

Dowód:

- faktura VAT k. 5
- zeznania świadka J. R. k. 55-57
- przesłuchanie reprezentanta strony pozwanej B. R. k. 57-58

Z powodu braku płatności należności wynikającej z faktury VAT nr (...) B. F. pismem z dnia 11 stycznia 2016 roku wezwał (...) spółkę z o.o. z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 2.145 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia zapłaty do dnia uiszczenia zaległości.

Pismem z dnia 7 czerwca 2016 roku B. F. ponownie wezwał (...) spółkę z o.o. z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 2.145 euro, czyli kwoty 9.337,83 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi objęte fakturą VAT n (...) z dnia 28 października 2015 roku oraz odsetek, które wynoszą 93,38 zł za dzień, a ich suma na koniec czerwca 2016 roku wyniosła 21.570,39 zł. Pozwana nie uregulowała należności.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 6-7
- zeznania świadka A. S. k. 54-55
- zeznania świadka J. R. k. 55-57
- przesłuchanie reprezentanta strony pozwanej B. R. k. 57-58

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty wynagrodzenia za wykonane drobne prace remontowe. Sąd zważył, iż strony łączyła umowa o dzieło obejmująca obowiązek powoda do wykonania na rzecz pozwanej prac związanych z ocieplaniem budynków.

W ocenie sądu łącząca strony umowa, nie była umową o roboty budowlane, ponieważ nie posiadała cech wymaganych do zakwalifikowania umowy jako umowę o roboty budowlane. Zakres prac był ograniczony do obróbki okien, drzwi i wykonania siatkowania na jednym z budynków. Umowa obejmowała więc prace o mniejszym rozmiarze, a umowa taka, nawet dotycząca budowy małego garażu, remontu, czy przebudowy części pojedynczego lokalu, będzie umową o dzieło, a nie umową o roboty budowlane. Umowa łącząca strony nie spełniała również innych przesłanek umowy o roboty budowlane. Prace nie zostały objęte żadnym projektem, a między stronami umowy nie istniała „szczególna postać współdziałania”, która występuje między inwestorem a wykonawcą albo podwykonawcą. W końcu umowa nie została stwierdzona na piśmie. W rozpoznawanej sprawie zastosowanie powinny znaleźć więc przepisy regulujące umowę o dzieło (art. 627-646 k.c.).

Jak wynika z treści zeznań świadków A. S. i J. R. oraz reprezentanta strony pozwanej B. R. powód B. F. faktycznie wykonywał na rzecz pozwanej spółki prace związane z ocieplaniem budynków w H., w Niemczech.

W toku postępowania strona pozwana zgłaszała zastrzeżenia do jakości wykonanych prac, pozostały one jednak bez wpływu na rozstrzygnięcie Sądu, ponieważ jak wynika z treści zeznań świadka J. R. i reprezentanta strony pozwanej B. R. strona pozwana odebrała prace wykonane przez powoda i zaakceptowała je. J. R., będący synem B. R. upoważnionego do reprezentowania pozwanej spółki, podpisał fakturę VAT nr (...). J. R. występował bowiem w roli przedstawiciela pozwanej na terenie budowy. Nadzorował on wykonanie prac oraz był uprawniony do odbioru prac od podwykonawców.

Strona pozwana, oprócz złożenia oświadczenia o stwierdzeniu wad prac wykonanych przez powoda, nie przedstawiła żadnych dowodów na istnienie wad. Powód B. F. wzywał pozwaną do zapłaty wynagrodzenia dwukrotnie, w styczniu i w czerwcu 2016 roku, w formie pisemnej. Strona pozwana nie odpowiedziała na żadne z tych wezwań i nie zgłosiła zastrzeżeń do wykonanej pracy na tym etapie, nie wyjaśniła, dlaczego zwleka z zapłatą wynagrodzenia na rzecz powoda. Pozwana dopiero na etapie sądowym zaczęła kwestionować prace powoda i twierdzić, że powód nienależycie wykonała swoje obowiązki.

W dalszej kolejności Sąd poddał analizie zasadność żądania przez powoda zapłaty wynagrodzenia od pozwanej za wykonane prace. Podstawą rozstrzygnięcia okazały się przepisy art. 358 § 1, 2 k.c. (w brzemieniu obowiązującym przed dniem 8 września 2016 roku), z którego wynika, że jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona

w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna stanowi inaczej. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonana.

Jak wynika z treści faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2015 roku wynagrodzenie za wykonaną przez B. F. pracę wyrażone zostało w walucie obcej i wynosiło 2.145 euro. Jak już wyżej wskazano faktura ta została zaakceptowana przez stronę odbierającą pracę, czyli (...) spółkę z o.o. z siedzibą w G.. Strony umowy się więc, iż świadczenie pozwanej spółki będzie wyrażone w walucie obcej (euro). Również wezwania do zapłaty z dnia 11 stycznia 2016 roku oraz z dnia 7 czerwca 2016 roku dotyczyły zobowiązania wyrażonego w walucie euro. Samo żądanie pozwu określono natomiast w walucie polskiej.

Nie ulega również wątpliwości, iż pozwana będąca dłużnikiem pozostawała w zwłoce z zapłatą. Należności nie uregulowała również w toku procesu. Nie wyraziła również decyzji o chęci spełnienia świadczenia w walucie polskiej.

Artykuł 358 k.c. formułuje uprawnienie dłużnika do podjęcia decyzji o spełnieniu świadczenia w walucie polskiej. Dłużnik może wykonać swoje uprawnienie przemienne w dowolnym czasie. Może złożyć oświadczenie o wyborze waluty polskiej lub po prostu spełnić świadczenie. Nawet jeżeli znajdzie się w zwłoce, prawo wyboru waluty nie przechodzi na wierzyciela; wierzyciel ma jednak wówczas prawo wyboru kursu, według którego jest określana wartość waluty obcej, jeżeli dłużnik dokona wyboru waluty polskiej. Omawiany przepis nie umożliwia zatem wierzycielowi zmiany waluty bez zgody dłużnika (wyr. SN z 16.5.2012 r., III CSK 273/11, MoPB 2014, Nr 5, s. 20–23 z głosem B. Lackorońskiego, PiP 2014, Nr 2, s. 128; wyr. SA w Krakowie z 2.9.2014 r., I ACA 739/14, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 15.4.2015 r., I ACA 1493/14, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 15.3.2016 r., I ACA 100/16, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 24.3.2016 r., I ACA 1480/13, Legalis; odmiennie P. Machnikowski, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 358, s. 633, Nb 9).

Unormowanie to wynikające z treści art. 358 k.c. zostało ugruntowane przez polskie orzecznictwo. Zasada walutowości pozwala na wyodrębnienie sytuacji, gdy dłużnik spełnia świadczenie w terminie oraz gdy spełnia je pozostając w zwłoce. Do pierwszej z tych sytuacji odnosi się art. 358 § 1 k.c., stanowiąc, że jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba, że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Powyższa regulacja wskazuje jednoznacznie, że prawo wyboru waluty ma jedynie dłużnik, a zatem wierzyciel nie może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej. Z kolei w wypadku, gdy dłużnik nie wykonuje zobowiązania wyrażonego w walucie obcej i pozostaje w zwłoce, jak w rozpoznawanej sprawie, jak wskazał Sąd Najwyższy, art. 358 § 2 zd. 2 k.c. należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zwłoki dłużnika w spełnieniu świadczenia w wykonaniu zobowiązania, którego przedmiotem jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej wierzyciel ma prawo wyboru kursu, według którego jest określana wartość waluty obcej, ale tylko w sytuacji, gdy dłużnik dokona wyboru waluty polskiej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CSK 273/11). [wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt I ACa 100/16]

Reasumując stwierdzić należało, iż skoro należność dochodzona pozwem została wyrażona przez strony umowy w walucie obcej, a pozwana pozostająca w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, będąca dłużnikiem, nie podjęła decyzji o spełnieniu świadczenia w walucie polskiej, powód będący wierzycielem nie był uprawniony do wyboru waluty polskiej i żądania zapłaty należności od pozwanej w walucie polskiej. Niedopuszczalne jest bowiem, aby wierzyciel korzystał z uprawnienia wyboru waluty spełnienia świadczenia, które przysługuje dłużnikowi. Tak argumentując powództwo należało uznać za nieuzasadnione.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd, działając na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GC 1535/16 i oddalił powództwo.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty , które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, zeznania świadków A. S. i J. R., a także przesłuchanie reprezentanta strony pozwanej B. R.. Wskazać należy, że zeznania świadków oraz przesłuchania strony były ze sobą spójne i nie pozostawały w sprzeczności z zasadami logiki, znajdowały również poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd oddalił wnioski o przesłuchanie świadków R. M. i B. B. jako spóźnione.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu (punkt II sentencji orzeczenia) znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. to strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez pozwaną koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu powoda obciąża obowiązek zwrotu na rzecz pozwanej kwoty 2.417 zł.

W punkcie III Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 225 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od zarzutów.